

IVAN GALAMBICA

VÝKUPNA DEŠTNÍKŮ

VÝKUPNA DEŠTNÍKŮ

Ivan Galambica

NEJSI JAKO LEOŠ MAREŠ!

„Chci se rozejít! Nejsi jako Leoš!“ řekla Veronika.

„Jaký Leoš?“ nechápal David.

„Jako Leoš Mareš!“ odpověděla ona.

...

Můj kamarád David se rozešel se svou přítelkyní. Či spíše, abych byl zpravodajsky zcela přesný, rozešla se ona s ním. On by snad i ve vztahu pokračoval, ale Veronika řekla: „Dost!“ A pak dodala to o tom Marešovi. Říkala i jiné věci. Takové, jaké se tak říkají, když se dva lidé rozcházejí. Říkala, že Davida nemůže vystát, že když slyší, jak on dýchá, nejraději by jej zadusila polštářem, že když David přijde domů, tak ona (Veronika) i Micka (kočka) dává. On naproti tomu říkal, že vše se dá přece řešit, že přece jen tak oba nezhodí osm let vztahu, že každý problém má přece řešení. Ona říkala, ať se sbalí a vypadne. Že to je ideální řešení. Prostě, říkali to, co lidé říkají, když se rozchází. A také ona (Veronika) řekla to o tom Marešovi.

„Co má on a já ne?“ štkal David u piva v hospodě, když se nám později svěřoval se svou situací.

Otázka je jasně položena. Začínáme odpovídat.

„Prachy, auta, postavu, nenosí knírek (na rozdíl od tebe), má charisma, nesmrdí, myje si nohy i mezi prsty, češe se...“ jmenujeme jeden přes druhého a během čtyř minut vyjmenujeme 78 aspektů,

kterými Leoš předčí Davida. Je to jak v soutěži Na lovu, kde se hraje o čas a odpovědi musí jen létat.

„Jenže, já ji miluji!“ namítá David a dodává, že ona (myšleno Veronika) je jediná ze všech. Bohyně v těle ženy!

„Viděli jste ji, ne? Má vlasy, má hlavu, ruce a nohy... Bože, to je ale ženská!“ je zoufalý.

David má věk začínající trojkou. Ale čtyřka se pomalu hlásí o nástup. Je mu 38. Veronice je 27. Stále se cítí mladá, stále chce žít naplno. To David již pomalu myslel na rodinu. Že by se s Veronikou rozmnožili. Jenže místo rozmnožení přišel rozchod. Jako blesk z nebe čistého.

„Proč? Proč? Proč?“ zoufá si David a my dáваме další plusy Leoše Mareše nad Davidem.

„Nezvrací do akvária, je z Berouna, má hezký ruce...“ překřikujeme se.

„Kluci, já se musím vystěhovat. Domluvili jsme se na pondělí. Můžu s vámi počítat? Mám tam kupu věcí. Je to tak minimálně na dvě dodávky,“ žádá nás on a my souhlasíme.

Nakonec je stěhování o poznání skromnější, nežli si David myslel. Jakkoliv věci v bytě povětšinou kupoval on, tak Veronika mu vysvětlila, že jsou vlastně její. Že on je sice platil, ale ona je vybírala, takže je to půl na půl, a hlavně přece David nechce frustrovat Micku tím, že by si musela zvykat na nový nábytek, televizor, ledničku, myčky, Veroniky mobil, počítač, a dalších mnoho věcí?

„Víš, jak bys té kočce ublížil?“ zvedá Veronika nebohou kočku do výšky, aby se jí David před začátkem stěhování podíval do očí a vysvětlil jí to!

„Micce bych neblížil,“ hlesl David a odnesl si z bytu jednu napůl plnou sportovní tašku, čímž byl odstěhován. Ve dveřích mu to ale nedalo, a zeptal se: „Co ten Leoš? Jak tomu mám rozumět?“

„Já... víš...no stejně by ses to asi dozvěděl. Žijeme spolu, no,“ pokývá hlavou Veronika.

„Cože? Vy dva? Ty a ten Leoš? Žijete spolu? Tady? To mi chceš jako říci, že spolu tady v posteli... tentononc? Že tady u toho spolu stolu jíte? Že on chodí tady na ten záchod? Že kouká z tohoto okna? Ze kterého jsem vždy koukal já. Opravdu? On kouká z tohoto okna?“ zoufá si David.

„No... je to tak, no. Nešil. To se prostě stává, no,“ vysvětluje Veronika.

Bylo to v době, kdy Leoše Mareše bylo všude plno. Zapnuli jste rádio... Leoš Mareš! V televizi...Leoš Mareš! Šli jste na WC...a tam sedí... hádejte kdo? Prostě všude Mareš.

„To je divný. Ten chlap je snad přece ženatý, ne? Proč by se zahazoval s Veronikou?“ pochybujeme my, kamarádi Davida. Ten nám nejdříve vynadá, že nepoznáme, kdo je opravdu krásný (tedy Veronika), ale pak mu to nedá a volá Veronice, aby se zeptal, co Leoš Mareš má, a on ne?

„Jaký Mareš?“ nechápe Veronika otázku, na co se jí její expřítel ptá.

Vše se vysvětlí. Veronika si opravdu začala s Leošem. Ale ne s Marešem, ale s Čížkem. Že nevíte, kdo je Leoš Čížek? No to je instalatér od nás ze sousedství. Takový podivný kluk. Pro nás nemá příjmení. Je to Leoš – instalatér. Veronika není zrovna nejostřejší tužka v penále. Když rozčilená říkala Davidovi, že to táhne s Leošem, nemohla si zaboha vzpomenout na jeho příjmení. Myslím na příjmení Leoše – instalatéra. Pro nás opravdu prostě příjmení nemá. Ale Davidovi ona chtěla říci plné jméno jeho soka. A jak říkám, není zrovna z nejbystřejších, a jak všude slyšela, Leoš Mareš tady a Leoš Mareš támhle, jak to všude četla, tak jak řekla: „Leoš...“ dodala: „... Mareš!“. Ale ve skutečnosti je to instalatér Leoš Čížek.

„Cože? Leoš? Cože? Vždyť nám zapojoval umyvadlo, pračku, Micku... tedy myčku! Vždyť je o rok starší, nežli já!“ křičí do telefonu David a nechápe, co se to děje.

„No, už nějakou dobu spolu tajně... jaksi...“ doplňuje Veronika.

„Co má on a já ne?“ ptá se nás pak.

„Veroniku. Každý večer,“ odpovídáme sborem. Jsme kamarádi. Když můžeme, pomůžeme.

Tak proto Leoš (myšleno Čížek), přestal chodit za námi do hospody. Nechtěl se potkat s Davidem.

David usoudil, že co se týče Leoše, uskuteční tři věci. Za první, plivne mu do obličeje. Za druhé, dá mu přes ústa. Oba tyto závazky splnil, když Leoš přece jen přišel na pivo. David si na něj počkal za záchodcích, a vykonal, co vykonat chtěl. Jenže, oba muži jsou přibližně stejně silní. Takže souboj se po chvilce změnil v klinč, kdy

oba muži zaklesnutí do sebe, držíc se vzájemně kolem krku, snažili se jeden druhého, v rohu WC, přetlačit.

„Kluci, my musíme na záchod,“ říkáme po deseti minutách, kdy ani jeden ze soupeřů neudělal významnější pohyb a jen nahlas oba dýchali. Blokovali nám WC.

„Běžte do lokálu, vlezte si do rohu, jak byl dříve kulečník a pokračujte tam!“ navrhuje.

Oba muži se tedy pustili, šli do lokálu, tam se v rohu opět uchopili do klinče a pokračovali ve funění.

„Naber ho parohama!“ radíme Davidovi a uzavíráme sázky, kdo z těch dvou první odpadne.

Nakonec odpadli oba stejně. Navzájem po sobě hodili pár nadávek, ale k souboji již nebyla chuť.

Pozorný čtenář si povšimne, že jsem napsal, že David se rozhodl ke třem věcem jako odvetu, ale zatím jsem popsal jen první dvě. Tou třetí bylo Davidovo opovržení.

„Mám to! Budu nemá výčitka!“ řekl nám svůj plán David. V čem to spočívalo?

„Vím, že jezdí do práce autobusem. Každý den v 6:26. Já sednu do auta, budu stát opodál. On sedne do autobusu. A já? Že neuhádnete, co udělám já?“ ptá se nás David. Ani nečeká na odpověď.

„Pojedu pomalu za tím autobusem. Ať mne ten Leoš vidí! Budu jeho černé svědomí. Aha. Jezdí osm stanic. To já moc dobře vím. Takže, jakmile vystoupí, zastavím. A budu jen sedět v autě a koukat. Na něj! Budu nemá výčitka!“

„A dál?“ ptáme se.

„Co dál? Jakmile se na mě podívá, udělám rukou takhle, jakože jej pozoruji, aby věděl. A odjedu do práce. Ale druhý den budu na zastávce zase. Aha! Jako nemá výčitka!“ odhaluje nám svůj plán David.

Tři dny to tak skutečně bylo. David byl němou výčitkou. Leoš, když nastoupil, jen si zaťukal na čelo, ale David jel autem pomalu za autobusem. Byl němou výčitkou. Tři dny.

Čtvrtý den autobus odjel bez Leoše. David stál, automobil nastartovaný, nevěděl, co dělat. Najednou se otevřely dveře u spolujezdce: „Ujel mi autobus. Vím, že stejně jedeš mým směrem. Svezíš mě?“ ptá se Leoš.

„Blázníš?“

„Neboj, nezůstanu ti nic dlužný. Zaplatím,“ nabízí Leoš a sedá si.

„Od tebe si nikdy nic nevezmu!“ odmítá David a dodává: „Dobře. Svezu tě, ale budu němou výčitkou!“ a podívá se s vykulenýma očima na Leoše. Zařadí rychlost a rozjede se.

„Neměl by ses koukat na cestu a ne na mě?“ ptá se nervózně Leoš. Zírající David odpovídá: „Jsem nemá výčitka!“ a zírá stále a nehybně na spolujezdce. A tak ten jen občas zahlásí: „Chodec... přechod... auto... ostrůvek... autobus...“ načež řidič se na okamžik podívá dopředu, zareaguje na situaci a opět vykuleně pohlédne na Leoše, aniž by jedinkrát mrkl.

„Tak dík, zítra,“ řekne Leoš, když dojedou tam, kam on chce.

Zítra Leoš ani na autobus nejde. Jde rovnou do auta. Nese nějakou vrtačku, nějaké hadice. Hodí si to k Davidovi do kufru.

„Nevadí, výčitko?“ ptá se.

A tak se z Davida stal Leošův taxikář. Co jezdí zadarmo, protože David je natolik hrdý, že si od Leoše přece nic nevezme.

Takže to po týdně Davida přestalo bavit. Leoš jezdil do práce autobusem, David se užíral tím, že ztratil Veroniku. A Leoš? Chrádl. Ztrácel se nám před očima.

Veronika s novou známostí chtěla žít. Chodit na koncerty. Do restaurací. Jezdit na výlety. Leoš si chtěl po práci především odpočinout. Ale nebylo mu dopřáno.

„Má spotřebu jak tryskáč,“ povzdechl si jednou, když jsme mu dopřáli sluchu. A dodával: „To máte nový mobil, dovolená, šatičky, botičky, řetízky, náramky, korálky, hodinky, a kdo ví, co ještě?“ zoufá si.

„Tak to nekupuj!“ radíme mu.

Jenže on je chycen v pasti. V pasti mladé přítelkyně. A tak kupuje. Ale občas přece jen prokáže svoji nelibost nad danou situací. Tu a tam vykřikne, tu a tam odmítne poslušnost. A tak jednoho dne Veronika povídá: „Víš, neklape to. Chci být s Davidem!“

„S jakým Davidem? S Michalem Davidem? Cože? Vždyť ten má snad manželku, ne?“ nechápe Leoš.

„S mým Davidem. Co jsem s ním byla před tebou!“ odpovídá Veronika.

Ano, David je jako Lassie. Tedy, vrací se. A Leoš je jako ručník. Tedy, končí.

Nakonec se oba muži prohazují. David se s pocitem vítěze stěhuje do bytu, kde ještě před půl rokem žil, a Leoš... tak ten si konečně oddychne. Konečně má od Veroniky pokoj. Ona mu vůbec nechybí.

Tedy, v jistém, intimním, směru ano. Tam je ona nepřekonatelná. Ale jinak? Hrozná ženská.

David je na koni. Je král. Veronika mu dovolí, aby ji rozmazloval. Koupil jí spousty nových věcí. Vždyť přece ty, co jí koupil Leoš, musí se vyhodit. A Veronika je tak hodná, že to všechno Davidovi dovolí. Aby to všechno pro ni dělal. Aby jí všechno koupil.

„Možná se vezmeme,“ říká nám hrdě David, když jsou spolu s Veronikou nově asi rok.

Touha ženit se jej neopustila. Stejně jako zcela iracionální nenávisť k Leoši Marešovi. Nemá jej rád.

„On je dobrý. Hezky moderuje, krásně zpívá,“ namítáme my a přejeme některý z Leošových popěvků.

„Lži jsou jako déšť!“ hulákáme.

„Ne. Ten chlap u mě skončil! Verunka je mi vším!“ razantně odpovídá David a dodává, že koupili novou televizi.

„Úhlopříčka 164 centimetrů!“ chlubí se a dodává, že to Veronika vše vybrala. Zařídila. On to jen zaplatil. Takovou šikovnou má on doma ženu!

„I zapojení televize zařídí!“ pochvaluje si, ale pak dodává, že (co se dá holt dělat) přijde jim to zapojit ten Leoš.

„Mareš?“ nechápeme.

„Ne. Ten ne. Ta sketa Čížek. No, nedá se nic dělat. Je to prý odborník. Verunka to tak chtěla, no. Kdyby bylo na mě, ten chlap by nesměl přes práh!“

„Hele, Davide. A jak dlouho to ten Leoš bude zapojovat?“ ptáme se.

„No, dlouho. Je to složitá televize, když jsem v práci, dochází k nám,“ odpovídá.

„A to ti není nápadný, že ti instalatér zapojuje televizi?“ ptáme se.

David sedí, přemýšlí, mlčí. Pak se zeptá: „A vy myslíte, že s ním Verunka jako... tento...jo? Tamto?“

„Co myslíš ty, Davide?“

„Já myslím, že ona taková není. To by přece neudělala,“ řekne po chvílce přemýšlení David.

A já myslím, že příběh se nám vrací na samý počátek, a jak kolovrátek brzy pojede znova.

Tak takhle tady žijem...

ŠTĚSTÍ SCHOVANÉ VE VĚCECH

Robert vstal. Na budíku svítilo 05:39. Slunce již vyšlo a nesměle začínalo svými paprsky nakukovat do ložnice. Bylo krásné, letní, ráno.

Došel k oknu a roztáhl polozatažené závěsy. Světlo se vřítilo do místnosti.

„Hmm, spím,“ namítá Vanda. Robert ji snad ani neslyší. Či spíše slyší, ale po těch letech manželství ani neposlouchá. Dívá se z okna. Na sídliště. Z bytu, kde bydlí 23 let.

Jaký bude mít dnes den? Přemýšlí. Udělá obvyklé ranní rituály, pak půjde do práce, tam bude do půl páté, a pak... pak se potká s Rebekou. To je jeho milenka. Ona se ve skutečnosti jmenuje Radka. Ale, říká se jí Rebeka. To je složitější. Nebo není?

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptá se Vanda z postele. Vstávat může až kolem půl sedmé.

„Nad tím, jaký budu mít den,“ odpoví popravdě Robert a Vanda se zeptá: „Setkáš se s ní?“

„S Rebekou? Ano, pojedeme spolu na víkend na chatu,“ odpoví popravdě Robert.

Nelže. Cíleně nelže. Již několik měsíců nelže. Cíleně. Vlastně od jeho 46 narozenin nelže. Ne, že by to nějak s narozeninami souviselo. To náhodně tak vyšlo. Ale celý příběh začal mnohem dříve. Kdy? Těžko říci. Možná, když se Robert narodil. Ano, možná tehdy.

Robert byl dítě chréné. Vyrůstal v milující rodině. Měl bratra a měl se hezky. Ne, ten příběh nemusíme vyprávět od Robertova narození. Možná půjdeme k tomu, když se Robert poznal s Vandou. Kolik mu

bylo? 20, možná 21. Čerstvě přišel z vojny. On, coby středoškolák s maturitou, na vojnu šel. A po návratu z ní, na jednom mejdanu, poznal Vandu. Té bylo tehdy 19.

Vyspali se spolu hned ten večer. Proč taky ne, že ano? Dva mladí lidé, hormony s nimi třískaly, tak nač čekat?

Pak spolu začali chodit, pak Vanda otěhotněla, pak se vzali. Bydleli u Vandiny babičky. V Podolí. V Praze 4. Babička měla 4+kk, ale sama užívala sotva jednu místnost.

Vanda s Robertem se přistěhovali a do půl roku se narodil syn. A pak, za šest let, dcera. Robert dělal v prodejně instalatérských potřeb, Vanda byla v domácnosti.

„Pračka, podívej, ta by se nám tak hodila,“ řekla jednou před výlohou Vanda. Koukala na automatickou pračku. Doma měli tu, co používala dosud babička. Starou Tatramatku.

„6500, fíha,“ polkl Robert, když viděl cenovku. Jeho měsíční plat. Ale pračka byla potřeba. Tak si vzali půjčku. A protože Vanda potřebovala i nový nábytek, televizor a vybavení kuchyně, vzali si ještě půjčky další dvě a Robert si přibral další práci. Na splácení těch půjček.

Všechny ty věci byly nutné. Jak chcete vést domácnost, když nemáte pračku? To nejde. A tak se kupovalo, co bylo třeba.

„Další dítě už ne. To už si netroufneme. Dvě jsou až dost závazek. Hlavně finanční,“ říkala Vanda, když se jí ptali, zda bude mít dalšího potomka.

„Cože? Jaký dítě?“ nechápavě na stejnou otázku odpovídal Robert. Byl v záprahu. Pomalu ani neznal svoje dvě současné děti. Těšil se, že

až Vanda nastoupí do práce, možná se jim trošku finančně uleví. A teď se jej někdo ptá na dítě? Co to je za otázku? On maká. Přes den v práci, pak na brigádě a to si ještě přibral roznoš novin a letáků.

Vanda objevila byt. To byla tak: babička zemřela a její byt připadl napůl Robertovi s Vandou a napůl Vandině sestře.

„Prodáme jej, podělíme se, a koupíme 3+1 na sídlišti,“ navrhla Vanda.

„No, ale to finančně nevychází. Bude nám dost peněz chybět,“ namítá Robert a navrhuje, aby nadále bydleli v Podolí, a se sestrou se nějak dohodli.

„Ne, měli bychom mít svoje! Vezmeme si hypotéku, na zbytek,“ rozhodla Vanda. A ono to v manželství bylo tak, že jak řekla, tak se většinou udělalo.

A měli svůj byt. A také další dluh.

„Sem potřebujeme ale novou pračku,“ rozhodla Vanda. Ta stará, ta z Podolí, ta, co byla čerstvě splacená, již nevyhovovala.

„Novou? Máme přece pár let starou,“ namítá Robert. Ale jak psáno, jeho slovo váhu většinou nemělo. A tak se koupila nová pračka. A sušička.

Roberta povýšili. Větší plat, větší odpovědnost.

Vanda taky chodila do práce. Její plat nebyl takový, jako Robertův, ale snažila se, to ano.

„Můžeme si to dovolit?“ zeptala se jednou Roberta. Ne, nebyla to otázka na nákup nějaké věci. Na to ona se neptala. Když prostě bylo potřeba, nakoupilo se. Ona reagovala na Robertův návrh, že on by přestal chodit na tu vedlejší práci. Byl unavený, měl toho dost.

„No, nevím, ale není přece obvyklé mít dvě práce. U nás v práci jsem jediný, kdo takhle funguje. Všichni tak nějak vyjdou z platu, co mají u nás,“ namítá Robert.

„Máme půjčky, máme hypotéku, máme splátky na auto, a chceme taky nějak společensky žít. Tak já se tě ptám, můžeme si to dovolit?“ pokládá otázku Vanda.

Vanda chtěla chatičku. Tak koupili chatičku. A to se muselo, samozřejmě, koupit i auto. To současné je jen pro ostudu.

Robert byl jak krysa v běhacím kolečku. Nevydělával málo. Ale platil někam stále více.

„Myslíš, že letos dáme Egypt, nebo nám zbyde na Maledivy?“ ptá se Vanda, když plánuje dovolenou.

„Kdyby bylo na mě, já bych dal klidně jen chatu,“ odpoví popravdě Robert.

„Blázníš? Co bychom byli, kdybychom nejeli k moři? Socky?“ ptá se Vanda. A dodá: „Vyděláváme, tak si snad můžeme jednou ročně dopřát odfrknutí, ne?“

A tak jeli do Egypta. Tam se skamarádili s nějakými jinými Čechy. Manželským párem. Vanda se od nich dozvěděla, jak skvělá věc je domácí pekárna, a jak perfektní je mít na chatě pec.

„Postavíme si pec. Necháme si postavit,“ rozhodla pak v letadle cestou zpět. Celá zářila, když o tom mluvila. A dodala: „A koupíme domácí pekárnu!“

„Další krám?“ pochyboval Robert.

„Jaký krám? Víš, jak ti bude domácí chleba chutnat? A hlavně, je to další věc, co ti pomáhá žít šťastnější život!“

„Hledáš štěstí ve věcech?“ ptá se Robert.

„A v čem jiném?“ nechápe Vanda.

„Nevím, třeba v tom, jak je hezky. Z toho by se mohl člověk radovat,“ namítne Robert.

„Jo, jasně. Je hezky. A víš, co? Potřebujeme novou pračku,“ odpoví Vanda.

„Už zase? Jak to?“

„No, ta na chatě dosluhuje. Tam jsme měli ten křáp z Podolí. Ten vyhodíme, dáme tam tu z našeho bytu, takže do bytu potřebujeme novou pračku. A samozřejmě to musíme dát i novou sušičku. Ať je to v jednom designu,“ vysvětlí Vanda.

Takhle to šlo pořád dokola. Vanda byla nenasytná. Ne v oblasti jídla, nebo sexu. Ale v oblasti věcí. NIKDY NEMĚLA DOST. Nikdy nenastal stav, že by ona řekla, že teď je vše tak, jak si přeje, a může být chvilku klid. Pořád se něco muselo kupovat. Pořád bylo něco potřeba.

A pak potkal Robert Rebeku. To bylo asi půl roku před jeho 46 narozeninami.

Rebeka byla spolužačka jeho dcery. Dceři bylo 18, Rebece 21. Několikrát propadla. Ale hlavu si s tím evidentně nedělala. Přišla jednou za Robertovou dcerou. Něco prý potřebovala vyřídit. A dcera nebyla doma.

„Pojď...te dál,“ zval ji tehdy Robert do bytu a dodával, že Rebeka může počkat. Dcera jistě brzo přijde.

Rebeka. Celá v černém. Propíchané obočí i nos. Černá rtěnka.

„Můžu si u vás dojít na záchod?“ ptá se.

„Jistě, tudy. Běž... te,“ stále neví, zda tykat, či vykat.

Došla si na WC, zeptala se, zda se může osprchovat?

„Cože?“ nechápe Robert.

Rebeka byla hodně svá. S ničím se nepárala. Venku bylo vedro, ona se chtěla osprchovat, tak proč by se nezeptala, že? Ukázal jí, kde je sprcha. Ona jej požádala o umytí zad. A tak pokl, zalapal po dechu a povídá světácky: „Jasný. Přijdu. Skoč si do sprchy a já jsem tam za moment, žabko.“

A tak měli svůj první pohlavní styk. Její mladé, pevné, potetované tělo bylo něco, co jej fascinovalo. Mladou nahotu takhle zblízka neviděl roky. S Vandou už leta moc nesexovali. Vanda byla generál i v tomto. Takže, jak se říká, jednou měsíčně a ještě z donucení. Nebo tak nějak se to říká.

A teď tady na gauči vzdychá a vzpíná se Rebeka.

Když bylo po všem, vykouřila cigaretu, vypila decku rumu, co jí Robert nabídl, a řekla, že asi půjde. Že se asi dneska Robertovy dcery nedočká. A odešla.

Za dvě hodiny přišla Robertova dcera.

„Nebyla tu Radka?“ ptá se.

„Byla tady nějaká Rebeka. Ale Radka ne,“ odpoví Robert.

„Ona se jmenuje Radka. Rebeka si jen nechává říkat. Takže byla tady? Nechala vzkaz?“ ptá se dcera.

„Nevím,“ zamyslí se Robert a dcera se ptá: „Tati, proč se tak zvláště usmíváš?“ nechápe.

Robert Rebeku vyhledal. Nebylo to lehké, ale ani těžké. Věděl, kam chodí do školy. Akorát, že ona to s docházkou moc nepřeháněla.

Takže na ni třikrát čekal před osmou hodinou u školy, než ona skutečně přišla. Musel se skrývat, aby jej neviděla jeho dcera, takže v jeden okamžik klečel mezi auty, ale nakonec Rebeku spatřil.

„Ahoj, Rebí,“ povídá světácky.

„Jdu náhodou kolem,“ dodává.

„Jé, Robert,“ řekne ona a Robert je v nebi. Pamatuje si jeho jméno!!!!!!!

Nabídl jí, že ji vezme na kávu. Školu stihne.

„Anebo na školu dneska kašlu,“ navrhone Rebeka a směje se.

„Pojedeme se někam vykoupat?“ navrhuje ona ještě. Je léto, je teplo.

„Nemám plavky,“ namítá Robert.

„No a?“ diví se ona.

A tak jedou. Na pískovnu za městem. Jsou tam sami. Koupají se nazí. Milují se. Jsou tam asi tři hodiny. Pak dostanou žízeň a hlad. Jedou ke stánu s občerstvením. Rebeka si dá dva hamburgery, pivo a ještě párek v rohlíku. A pak ještě pivo a Fernet.

Smějí se spolu. Robert se od okamžiku, kdy ji dnes ráno potkal, nepřestal smát. Miluje její nevázanost. To, jak ona žije naplno. Neřeší věci, neřeší nic. Nezajímá ji nic jiného, než živočišnost. Tohle Robert nezná.

Pak ji veze domů. Ona říká, že jí stačí vyhodit na metru, že ještě někam jde. A večer, NENÁPADNĚ, doma Robert od dcery zjišťuje, co je Rebeka zač.

„Jak tady nedávno byla ta tvoje kamarádka, ta Rozárka, nebo jak se jmenuje, co je to zač?“

„Rebeka, myslíš? To je hrozná holka. Byla tady, protože si ode mne půjčila peníze a nevrátila mi je. To není moje kamarádka. To je jen spolužačka, několikrát propadla. Její otec je nějaký vysoko postavený, takže jí zařizuje další a další roky na škole, ale ona je fakt poděš,“ odpoví dcera.

„A ona má kluka? Co? Má?“ ptá se nenápadně Robert.

„Tati? Rebeka? Ta má několik kluků. Ona je dost lehká, ta s tím štráchy nedělá,“ odpoví dcera.

...

„Rebí, máš někoho kromě mě?“ ptá se jednou Robert. Po milování. Jsou na hodinovém hotelu.

„Jak, kromě tebe?“ nechápe ona.

„No, máš přece mě. Tak jestli máš někoho jiného?“ opakuje otázku Robert.

„Ale já tě přece nemám. A ty nemáš mě. Nemáme se navzájem. Jsme každý osobnost. A jsme spolu, že je nám hezky. Ale to neznamená, že nám nemůže být hezky i s někým jiným, přece. Nemáme se navzájem. Nevlastníme se. Já se tě taky neptám, zda někoho máš. A ani na manželku se tě neptám,“ odpoví ona.

„Vanda? Tam je to mrtvý. Bratr a sestra,“ ujišťuje Robert. A dodá: „Ta jde jen po věcech!“

„Hm. Tak mě věci vůbec nezajímají!“ opáčí Rebeka.

Dva měsíce. Tak dlouho to trvalo, nežli Vanda na vše přišla. Nějaká dobrá duše Roberta s Rebekou viděla a Vandě vše donesla. Doma bylo dusno.

„To ses musel zbláznit? A co jako teď? Chceš se rozvést? Dělit všechno napůl? Všechny ty věci, co jsme za život nastrádali?“ nechápe ona.

„Já ji miluji!“ odpoví popravdě Robert.

„Cože? A to ti ani za lež nestojím?“ nechápe Vanda.

Robert přemýšlí. A pak řekne, že když dneska má ty narozeniny, bude ode dneška mluvit jen a jen pravdu.

„Jsi magor. A zapomeň, pokud se budeme rozvádět, že dostaneš JAKOUKOLIV věc! Zapomeň!“ máchne rukou rezolutně Vanda.

Robert se s Rebekou stýkal dál. Vanda o ní věděla, jen o ní nemluvila. Dle svých slov, dala Vanda Robertovi dva měsíce na to, aby vše nějak vyřešil. Ale měsíce plynuly, Robert nic nevyřešil a Vanda nic neříkala. Jen mlčela a kupovala nové věci. To byl její odboj, její vzdor. A Robert vzal Rebečku k nim na chatu.

„Máte to tady hezký,“ pochválila ona vybavení chaty a řekla, že její rodiče taky mají chatu. Ale nemají tam ani pračku se sušičkou, ani myčku, ani bazén, ani nic z toho, co teď vidí tady.

„Nejsme chudí, jen máme chatu skromnější. Tohle je luxus,“ pokyvuje Rebeka.

„Pojď do postýlky!“ bere ji Robert a Rebeka souhlasí.

A tak stráví víkend v posteli.

„Miluji tě. Jsem s tebou šťastný!“ povídá jí po milování a ona říká, že je šťastná s ním. A pak říká, že teď se asi 14 dní neuvidí.

„Proč?“

„Jedu s kamarádem do Španělska. Na výlet,“ vysvětluje mu a říká, že se moc těší.

„S kamarádem? Jak jako?“

„No, já, moje kamarádka, kamarád a jeho táta. Jedeme jejich autem. Oni chtějí společnost a já ve Španělsku nikdy nebyla,“ bezelstně vysvětluje ona.

„Ale... ale...,“ namítá Robert.

„Robí. Nekaž to. Řekli jsme si, že se vzájemně nevlastníme. Já mohu mít jiné muže a ty můžeš mít jiné ženy. Mně to nevadí,“ povídá mu a dodává, že to by stejně tak, jak žárlí nyní, mohl žárlit na Vadima.

„Kdo je Vadim?“ nechápe Robert.

„No, můj kluk, přece. Chceš vidět fotky?“ sahá po telefonu Rebeka.

„Co? Ty máš kluka?“

„No a ty máš taky manželku, ne?“

„Rozvedu se!“ rozhoduje Robert.

„No, ale já Vadima neopustím. Je to můj koblížek,“ rezolutně odmítá rozchod Rebeka a ukazuje fotky v mobilu. A dodává: „Buď mě ber takovou, jaká jsem, nebo to ukončíme. Já nechci být svazovaná,“ povídá, a pak dodá? „... i když, možná teď, tady v postýlce, bych to možná vyzkoušela. Co?“ nabízí se.

„Tak jo, tak jo!“ nadšeně souhlasí Robert.

Rozešli se. Ne v té posteli. Ani ne ten víkend. Ale po čase. Robert nedovedl snést pomýšlení, že je jeden z mnoha.

„Jeden ze dvou bych klidně ještě byl, ale jeden z kdo ví kolika?“ povídá Rebece své důvody a ona kývne: „Tak jo, no. Pa pa!“

A Robert zůstal sám. Ne, nezůstal s Vandou. Tedy fyzicky ano. Ale psychicky sám. Byl jako trosečník mezi lidmi.

„Potřebujeme novou lampu! Hele, tady jsem jednu našla. Trošku dražší, ale ideálně se hodí do obývacího pokoje,“ ukazuje v katalogu Vanda. Je ráda, že Robert situaci vyřešil.

„Kup ji,“ mávne rukou vzdychající Robert. Ani se na ni nepodívá.

„Tak jo. Skvělé,“ pokračuje nadšená Vanda a dodává, že to bude, když bude lampa, chtít i nový koberec. A pak záclony. Konzoli.

„To chce nový obývací pokoj! Nábytek!“ špitne pak ona spíše pro sebe a je vidět, jak je nadšená a vzrušená.

Robert se dal na víru. Nebo na filosofii. Těžko říci, co to bylo. Začal na YouTube sledovat takové ezoterické kanály, směsice víry a mentálních postojů.

„Jsem klidný, jsem stoik. Na věcech, ani všem okolo mi nezáleží. Důležitý je jen můj klid,“ říká si.

„Vando, neovlivníš to, co tě v životě potká! Ale ovlivníš to, jak na to zareaguješ!“ povídá jednou své ženě, když ona říká, že chce koupit novou televizi. Tahle už ukazuje vybledlé barvy.

Pomaloučku nacházel stoický klid. A pak, náhodou, potkal Rebeku a všechno šlo do háje.

„Rebí, lásko, máš čas?“ ptá se. Potkal ji v metru. Ona přiočila, vrávorající, nemohla si nejprve vzpomenout na jeho jméno, ale pak to dala. A dala nejen jméno. Šli na hodinový hotel a tam dala mnohem více.

„Pojď, začneme znova,“ nabízí Robert.

„Jako my dva?“ nechápe ona.

„Odjedeme do ciziny. Začneme znova. Dvě ruce mám, užívím se,“ nabízí stále on.

„No, já bych se taky mohla živit tělem,“ přemítá ona.

„Vid'? Pojď, pojedeme!“ je nadšený Robert a dodává: „Hned! Odsud! Zmizíme!“

No, nezmizeli. Ten den Rebeka řekla, že se jí nikam nechce, že má ještě schůzku, a že Vadima nikdy neopustí, protože to je její medvídek.

Vadim nebyl zas až takový medvídek. Byl to strašný sráč, co prodával drogy. A Rebeka byla jeho odběratel. A odběratel svého dealera nikdy neopustí. To se Robert dozvěděl, když ho sebrali policajti.

Rebeky otec totiž zjistil, že jeho dcera lítá v drogách, zatahal někde za nitky, protože měl všude známé. Takže policajti sebrali každého kolem Rebeky, ale většinu po výsledku pustili. Tak, jako Roberta.

Takže se ale Robert setkal s Rebeky otcem. Na policejní služebně.

„Holka půjde na léčení, a pak pojedete na studium do USA!“ rozhodl otec a řekl, že si důrazně nepřeje, aby ještě někdy Robert Rebeku potkal.

„Jinak bude zle!“ varoval Roberta otec.

A Robert zůstal opět sám.

Vanda jej tehdy odvezla z té policejní stanice.

„Co pořád blbneš? Chlap před důchodem. Měl bys už mít rozum!“ řekla mu.

„Jak před důchodem? Je mi 46!“ oponuje on a Vanda dodá: „No, právě!“

A Robert se vážně stáhl. Na holky nemyslel. Sdílel s manželkou její vzrušení z věcí. Nebo to alespoň předstíral.

Vanda měla stále co kupovat. A tak to šlo den po dni.

Robert oslavil 50. Půl století. To to letí. Románek s Rebekou byl dávno zapomenut.

A pak zazvonil telefon.

Zrovna s Vandou seděli v obýváku a ona něco kupovala. Na svém mobilu listovala v nějakém katalogu. Robert svůj telefon zvedl. Neznámé číslo. To bude nějaká reklama. Jistě.

Vanda zrovna řešila, že se musí koupit nová pračka.

„Už zase?“ nechápe Robert a Vanda vysvětluje, že co tři roky je pračka nezbytnost.

„Haló!“ řekne Robert do telefonu.

Pozná ten hlas hned.

„Ahoj, tady Radka. Máš pořád stejné číslo, koukám,“ říká zvonivě.

„Ahoj... kolego,“ povídá Robert před Vandou a vstává. Ukazuje, že je to z práce, že musí stranou. Vanda mává rukou. Na telefonu vybírá novou pračku. Robert ji nezajímá.

„Ahoj, Rebí,“ povídá pak Robert.

„Už ne Rebeka. Jsem Radka. Přijela jsem z Ameriky. Jsem čistá. Nebo tak nějak, řečeno, nemám úplnou viditelnou závislost. Co ty, jak se máš?“

„Mám se dobře, proč voláš?“ ptá se Robert.

„Jsem myslela, že se můžeme potkat. Já a ty. My dva,“ nabízí ona.

Robert přemýšlí. Vybavuje si, co bylo, když to bylo. Když se potkávali. Když musel doma snášet ty Vandiny řeči. Když si zoufal, jak jej Rebeka podváděla a ani to nechtěla tajit.

„Ano, ano, ano, ano!“ říká nadšeně.

„Tak, kdy a kde?“ ptá se ona a dodá otázku: „Počkej, ale co tvoje žena? Asi jsi pořád ženatý, když jsi mi říkal kolego?“

„Jsem. Ale manželka má štěstí schované ve věcech. Ta je v pohodě. Koupím nový bazén a bude doma klid,“ vysvětluje Robert.

„Tak, kdy a kde?“ ptá se Radka. Robert přemýšlí. Pak odpoví.

Tak takhle tady žijem...

PROČ ZNÁT PRAVDU?

Vladimír seděl za stolečkem v kavárně a před sebou měl, tak jak bylo domluveno, knihu. Poznávací znamení. Bibli.

Jiřina vešla. Uviděla Vladimíra hned ode dveří, ale dělala, že jej nevidí a pohledem šla od jednoho hosta k druhému.

I Vladimír Jiřinu hned uviděl. Poznal ji dobře. Nebylo to jejich první setkání. Ale dělал, že ji nezná. Přišla k němu.

„Promiňte, jste to vy?“ tázala se a ukázala na knihu. Sama též v ruce držela Bibli.

„Vladimír, dobrý den, madam,“ povídá on, vstává, dvorně posouvá židli a Jiřina se též představí a sedá si.

Přichází číšník. Objednávají si. Vladimír si dává kávu, Jiřina též.

„Můžete si dát i něco ostřejšího, chcete-li,“ špitne ona a Vladimír rezolutně odmítá: „Ne. Je deset dopoledne. To nepiji nikdy. A alkoholu stejně moc nedám i tak, jsem, více méně, abstinent. Snad to nevadí, že skoro nepiji?“ povídá a usmívá se.

Jiřina pokyvuje a říká: „Já také nepiji alkohol. Víte, na seznamovací schůzce jsem poprvé v životě, tak možná ani nevím, jak se chovat,“ usmívá se a Vladimír přitakává: „Já též ne. Člověk pořád pracuje, dělá kariéru, najednou si uvědomí, že zůstal sám a neví, ani jak se seznámit. Sluší vám to,“ povídá.

Ti dva se znají. Ne dlouho. Ale už tři dny se znají. Měli už jedno rande. Ale to dopadlo tak, jak dopadlo. Proto dnes sedí tady a dělají, že se vidí poprvé. Prostě pokus číslo dvě. Dneska to snad dopadne lépe, nežli minule.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Výkupna deštníků.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.